

"הילדה הוו כמה בבוקר כדי להטריף אותה", "הוא בודק גבולות", "היא מניפולטיבית", "הוא עושה בכוננה", "הם ירגנו אחד את השני אם לא נתערב" ועוד ועוד משפטים שאנו חנו כתובים בספר שلنנו ונדרמה לנו שאין לנו חלק בהם. אז אנחנו מגיבים – מכבים שרפות שהם מדליקים, מתעכנים כשהם מעכנים, נהנים כשהם חמודים או משתפים פעולה, ובאופן כללי תלויים בהם וכהתנהגוות שלהם. אנחנו לא בשליטה אמיתית. אין לנו שליטה על המון דברים, אבל יש לנו שליטה על היחסים בבית.

אני מאמינה באוירה משפחתית שאנו לוקחים אליה שליטה. אני מאמינה בשיפור יחסים. אני מאמינה באינטואיציה הורית ובכוונות טובות. אני מאמינה שלפעמים מספיק לחשוב אחרת או לפרש אחרת כדי להשתפר. כדי לכתוב את הספר עם יותר רגעים מאושרים בתוכו.

כשהחזקתי בפעם הראשונה את התינוק הבכור שלי, איל, הבטחתי לו שאעשה הכל כדי להיות האימה הכי טובה שאוכל להיות בשבילו. הבטחתי לו אחים, הבטחתי לו צחוקים, הבטחתי לו קשר ואהבה ללא תנאי. הבטחתי לסמוד על עצמי אבל גם ללמידה, לדאג לו וגם לדעת לשחרר, לשים את האגו שלי בצד ולהקשיב למה שהואאמת צדיק ויצטרך. הבטחתי לספר לו את הספר של שניינו הכי מדויק שאוכל, עד שייהי עליו לספר את הספר של עצמו. כשתפגשו את המילים שלי, אני מקווה שתביןו את הספר שלכם טוב יותר. שתצליחו לקחת עליו שליטה ולהתכנס את הפרק הבא, שתיזכרו בדברים החשובים ותשחררו את אלה שלא, שתסמכו קצת יותר על עצמכם.

הדבר החשוב ביותר על הורות הוא לא דיבור על טכניות וטיפים. הוא גם לא דיבור על סמכות, חוקים או גבולות. הדיבור החשוב ביותר על הורות הוא דיבור על יחסים. לא יחסים שוויוניים אבל יחסים ששוויון הערך נוכח בהם. יחסים שעליינו להבין את תפkidנו בהם (וכן, אנחנו בתפקיד), להסביר להבין מה הילדים אומרים לנו גם כשהם לא

**כשותפהו את המילים
של依 אני מקווה שתביןו
את הספר שלכם
טוב יותר**

אומרים, לדעת מה באמת נדרש – ולא, זה לא בהכרח להיות קשוחים יותר או להציב יותר גבולות. זה בעיקר התבונן במלואה מהמקום של הקשר בינינו לבינם, מההבנה של כמה אנחנו ממשמעותיים עבורים, מהמחשبة על כישורי החיים שהיינו רוצים להעניק להם והdimoi העצמי שלהם שנמצא בידינו. היחסים האלה אמורים לשרוד גדריה, כישלונות, התגברות, למידה וחלוקת דעתך, ולצד אוטם במה שהם צריכים כדי לעמוד באתגרים של הגיונגל שבחווץ – הקשיים, היחסים החברתיים, בניהו הזחות שלהם, משימות החיים. ובסתומו של יום, כשיש יחסים טובים להישען עליהם, גם אנחנו חזקים יותר.

הורות היא קפיצה בנגאי. זה מפחיד וזה מענג, זה מעיף וזה גם חוכט, וכשהרוח מנשבת על הפנים בין שמיים לארץ אחרי שהעוזנו לקפוץ, יש שם כמה רגעים של התרומות רוח והנאה שאין כמוותן. תזכרו שאתם קשרורים בחבל ביתחון; הילדים הם העוגן הכוי טוב שיש לקפיצה כזאת. הם אלה ששומרים علينا בתפקיד ההוריה שבו נדרש כל כך הרבה אומץ, ורק אתם מתאפשרים רגעי הקסם האלה. אז תחזיקו חזק. קחו אוויר, יצאנו לדרך.

שקט ילדים לא הולכים ביחד

הינו בדרך למילן يولדות, זוג אהוב ונרגש בשבוע 39 עם תואמים בניים בבטן. עוד כמה שעות משפהה. בחודשים האחרונים עשינו כל מה שצורך: הזמנה של חבילת לידה, מעבר מדירת חדר אורבניית מעל סנדוויץ' בר שוקק רוקים לאזרע צפוני ושקט, שבו מטיילים אנשים עם עגלות. הינו מוכנים.

נכשתי לבך למונהטור, יכול חיכת החוץ. עם תואמים תמיד קשה בהתחלה למצוא דופק אבל אני כבר ידעת אייפה כל אחד מהם שוכן בגופי, הרבה חודשים הסתווכנו יחד שלושתנו. הימני היה פעיל רציני, אחיו שקט יותר אבל נוכח לא פחות. הוריתי למילדת אייפה לחפש אותם ויעצתי לה להתחילה עם השמאלי. "תמיד מוצאים את הרופק שלו ראשון, הוא סבלני יותר", התבדרחתי, "אך שלו זה כבר סיפור אחר".

אני זוכרת אותה מסתבכת לה שם כמה דקות, בזמן שאני חושבת לעצמי שזאת בטח המשמרת הראשונה שלה היישר מבית הספר לאחיזות. "את פה בלבד או שיש איתך מישחו?", היא שאלה ויצאה למסדרון לקרוא ליובל, יודעת לפניינו שאלות השניות האחרונות שלנו לפני שהיוקם קורס.

יובל נכנס לחדר בעיניות מודאגות. מיד אחריו היא נכנסת בליוני רופא ושניהם, בזיהירות רבה, מבשרים לנו שנדרשת בדיקת אולטרסאונד

כדי שנוכל למקם את הדופק. יובל מחזיק לי את היד כמו בכל אולטרסאונד. הרופא מבית בمسך, מניח את המכשיר ומכשור לנו שנגמרו בתוכי החיים.

זה היה ההירyon השני שלי. בפעם הראשונה זה נגמר אחרי 22 שבועות. הרגשנו אז מוכי גורל וצער, הרגשנו את מלא עוצמתה של הפרידה מהפנטזיה. ארבעה חודשים אחרי הפרידה מבתנו הבכורה, הרגשתי שאלווהים מפצח אותה כשבאולטרה סאונד התבשתי שיש שני דפקים. היה צורך פואטי בשניים האלו שהגיעו לנחת את רחמי: שני ילדים היו לי, אחד על האובדן ההוא, והשני יהיה לו לאח. כנראה בכל זאת הייתה תוכנית גדולה יותר, ואיזו זכות יש לי שני נכסות להירyon כל כך קלות. ההירyon היה לא פשוט, אבל אחרי שעברנו את בדיקת מי השפיר, שסימנה עברנו את השלב שבו נעצרנו בהירyon הראשון, הרגשנו שני צחנו. זהו, אני יודעת לייצר תינוקות ללא מום גנטי מפחיד. הכל בסדר.

בשלב מסויים הושכתי לשמירת הירyon, כי הגוף הקטן שלי לא הצליח להתמודד עם המסתה. הייתי מושיטה שתי ידיים קדימה ומרגישה את הבطن נגמרה יחד עם כפות הידיים. התעסكتי בעיקר במחשבות כפויות על האופציה לחזור לגינס אחרי כל החוויה החונינת זו, ורק רציתי הגיעו לשבוע 36, כמו שפרק הרופא המטפל, ולצאת מכל סכנה לידיה מוקדמת. ובאמת, הייתה שומרת הירyon מצטינית. שומרתי על ההירyon והוא שמר עלי; עד שמישה שם לעלה נרדם בשמירה.

לייה שקטה נקרה כבה על שם מה שאין בה; אין בכיו של תינוק. עד שבוע 22 אם קורה משחו לעובר אפשר לעשות הפללה. אם זה קורה מאוחר יותר, ברור כל צורך לדחת אותו. זו לייה לכל דבר: חדר לידיה, זירוז, ציריט. לעיתים העובר מת ברחם בגלל מום או חבל טבור שנכרך, אבל חלק גדול מהמרקם, וגם במקרה שלנו, אף אחד לא יודע מה קרה.

איך מעכלים דבר כזה? האמת היא שלא מעכלים. במשך שעה וחצי צעתי לשמיים ובכיתתי בכיו שלא ידעתי שי יכול לצאת ממנה. כשהרגשתי

שהעפיפיים שלי נפוחים מרוב בכינתי לראשוña את המשמעות של המילים "יבשו הדמעות". אחר כך הבנתי שהמשימות הכי קשות עדין ניצבות לפנוי. הייתה צריכה לעبور לידה, ועוד לפני זה, היוו צריכים לעדכן את המשפחה: להתקשר לאבא שלי הדואג והאהוב, ולהוריו של יובל, שהיו ב"CONNEXIONES" ימים רבים, ולבשר שהחלים שלהם על נסדים התרסק. אבא שלי הגיע תוך חצי שעה. אחרי עוד חצי שעיה גם ההורים של יובל היו שם. ראיית אבא שלי בוכה מעט מאוד פעמים, וזה הייתה הפעם הקשה מכולן.

הם ישבו מחוץ לחדר הלידה בחברת סבים וסבתות נרגשים, שומעים מסביב עוד ועוד דיווחים על פתיחה מלאה, يولדה אמיצה וננד מושלם. כשאבא שלי חיבק אותו, כל מה שהצלחתו להגיד לו היה "סליחה, אבא". הצערתי על האcosa שגרמתי להם, על הכאב והעצב שהם מרגישים. ועל זה שלא עמדתי בציפייה הכל כך פשוטה: להיכנס להירון ולולדת להם נסדים.

בשלב הבא כנראה הבנתי שבדי לחתת להם חלק מהצער אצטך להיות חזקה, להדביק את החתיכות של עצמי מחדש. בשבייל יובל, בשביילים. זה היה השלב שבו נכנס אל חדר הלידה ההומור השחור. אני לא זוכרת מה בדיק אמרתי אבל צחקו שם המונז. צחקונו ובכינו. וכבר שם, בתוך הצחוק ההיסטורי והבכי הכוаб, התחלתי להבין שאנחנו נהיה בסדר. שאני מספיק חזקה כדי למצוא בפנים פירורים של שמחה בשבייל ובשביל האנשים שאני הכי אוהבת בעולם. שאני אהיה בסדר ואנו הם יהיו בסדר, וכשהם יהיו בסדר אז אני אהיה בסדראמת.

אחרי 18 שעות אני לוחצת והבכורה שלי יוצאת. הייתה בטוחה שהימני יצא ראשון, היה לו אופי של בכור שם בפנים. הוא כנראה יותרalach שלו, אני חושבת. אחרי כמה דקות הימני מצטרף אליו. הוצאות הרפואיות לוחץ עליי להחזיק אותם, להיפרד, לנשך בפעם האחרונה. אחת המילדות אומרת לי כמה הם יפים, החינוך המתים שלי, ומה זה חשוב לתחליק האבל להיפרד. אבל אני יודעת שאם אראה אותם אשתגע. אני יודעת, עמוק בפנים, שהחיים המעטים שנותרו בי באותו

חדר לידה לא יהיה שלי אם אהבק את ילדי המתים. "איזו מין אימה לא רוצה להיפרד מהילדים שלה?", אני חושבת בזמן שתופרים אותה. הכל כאב לי ומעורפל, אבל הידיעה שאני צריכה להציל את עצמי מאוד חרדה. ממש כמו אשת לוט, אני יודעת שאסור לי להבית. שאמ אבית אփוך לנציב של מלחת. או כדי לשרוד אני בוחרת להיות אימה שמשאית מהוחר את ילדי המתים. ב-7 במרץ 1999, בחדר לידה מספר 6, אני בוחרת בחיים.

באوهاה שנה נאסר השימוש בכדורים לייבוש חלב. מצאתי את עצמי עומדת במקלחת בבית בגוף פצוע, עם תפרים כאבים וחלב מטפטף מהשרדים. זו הייתה מקלחת אiomה. כל כך חיכיתי להתקלח בבית, אבל אף אחד לא הכין אותי לרגע האכזרי זהה, שבו יنزل ממני חלב אם, ויזכר לי שאין לי את מי להאכיל בו. התישבתי על הרצפה עם המים הזורמים, החלב הנוטף והדמעות. הלידה הייתה האחורי, אבל המשך החיים היה לפנוי.

"מזל טוב!", קראו המוכר במכולת, והספר, והשכגה הנחמדה, ושאר אנשים טובים שלא היו מעודכנים במה שהתרחש בחיינו, ואני בעיקר התבאסתי מזה שהתשובה שלי לברכה השגרתית הזאת הולכת לעשות להם כל כך לא נעים. הבתתי במראה ויצאתי לרחוב, נראית לגמרי שלמה מבחוץ אבל שבורה ומפורה מבענין. הסתכלתי על העוברים והשבים והתהיתי מי מהם מפודק מבפנים כמווני. זה הרי שקר כל הסיפור הזה של בגדים, חיוך, הליכה, איפור. אילו רק האנשים השבורים היו מסומנים באיזה אות קטן, כדי שנוכל להיזהר בהם יותר, אולי לחיך אליהם קצת, לא לרחם, רק לנחם. כדי שנוכל למצוא אחד את השני, לפגוש כל אחד את ריסוקו הפנימי של الآخر ולדעת שמתחת לשכבות החיצונית שוכנים פצעים שותחים של אובדן.

אחרי שבועיים בבית זה היה מאד ברור. החיים קצרים, אנחנו בוחרים בשמחה. אנחנו אוהבים ונאהזים באהבה שלנו כי זה גלגל ההצלה היחידי שהחיים נתנו לנו, אנחנו טסים לנו יורד, כי זה רחוק מכאן ורחוק מהGBTים המרחמים של אנשים טובים. אולי שם נצליח

לא לרחם על עצמנו ולהזכיר בדבר שהכי חשוב לנו לזכור: שזה קטן علينا, שהביחר שלנו יכול להביא לנו אושר גדול, ששמחה זו בחירה שאנונו עושים בכל יום. בתוך כל הצער שעתך אותנו, היה לנו רעב גדול לשמחה.

שלושה שכונות הלבנו בארץ ורה, בזבונו כסף ואהנו. זה עשה את שלו. השמחהchorה אל הגוף שלי, והוא בחר לעשות אותה את מה שהוא יודע לעשות כל כך טוב: להיכנס להירון. ב-19 במרס שנה אחרי, נולד איל שלי, 3,250 גרם של חיים. וכשהחזקתי אותו, פועם ופועה בידיו בפעם הראשונה, נפרדתי גם מהם. החזקתי גם אותם. בכחתי מהתרגשות הפגיעה ובכחתי על הפרידה ההיא, ובכחתי כי ניצחתי, ובכחתי על מה שהפסדתי, ובכחתי בעיקר כי הוא כה, ואיזה כיף זה לשם בכח בחר לידה.

המונח "לידה שקטה" לא מדויק. השקט בהיעדר בכיו של תינוק רועם מאד. בתוך נפשה של אימה שמתאבלת על חלום שמת, על ידים ריקות, על ציפייה לפגיעה שלא תקרה, יש הרבה דברים מלבד שקט. למה זה קרה לי אני לא יודעת, אבל אני יודעת מה קרה בזכות העובדה שזה קרה לי. אני יודעת שהזוגיות שלי פגשה ברית חדשה, שהצמיחה אהבה חדשה, אהבה שרצה את אחד הכאבם הכי גדולים שיש לחיים להציג לזוג בגיל 28. זוג שמאבד את

החלום בסוף תשעה חודשי הירון, מאבד את השמות שכבר החליטו עליהם בשיחותليلות והתגללו אל תוך הדמיון, מאבד את ליטופי הבטן, שלא יחורו בהירינוות הבאים, מאבד את התמימות.

היום אני יודעת שהרוויחנו את החיים, למדנו פרופורציות, למדנו אמונה ורצון. האסון הוא שפרק אותנו גידל את ההורים שאנונו היום. אני יודעת שבזכות שני הילדים שמתו ברחמי אני אמא אחרת לחמשת ילדי. אני יודעת שבזכותם אני מתמודדת יום יום עם קשיים של אימהות ומודה על כל קושי "רגיל" שהחיים זורקים לכיווני. אני

בוררתי בذכורות

להעיר בבי של תינוק

בי הייחוי במקום שבו

תינוקות לא בוכים

יודעת שכורכתי בזכות להעריך בכ' של תינוק, בכ' של ילדים, בכ'
בכלל, כי היתי במקום שבו תינוקות לא בוכים.

החויה היא עבורה לגור אצלי במקום אחר. מקום מכובד שמצויר
לי להיות שמחה בחלקי, מקום רחוק, כואב, מתגעגע לתינוקות שמעולם
לא פגשתי, אך שלם וסגור. ולפעמים, כשהאני רואה אימה עם עגלת של
תאומים, אני נזכרת בחלום שהtanפץ, מחבכת את עצמי מבפנים, וכשהאני
מגיעה הביתה אני רוקדת עם הילדים במטבח ריקודים של שמחה עם
מוזיקה רועשת מאד. כי שקט וילדים לא הולכים ביחד.